

Najsvätejšieho mena Ježiš

Komentár evanjelia na spomienku Najsvätejšieho mena Ježiš. Komentár k pamiatke Najsvätejšieho mena Ježiš. „Dali mu meno Ježiš.“ Keď sa pozeráme na dieťa v betlehemských jaslách, práve v tej chvíli nás Boh s láskou vykupuje.

Evanjelium (Lk 2, 21-24)

Po ôsmich dňoch, keď ho bolo treba obrezať, dali mu meno Ježiš, ktorým ho anjel nazval skôr, ako sa počal v živote matky.

Keď uplynuli podľa Mojžišovho zákona dni ich očisťovania, priniesli ho do Jeruzalema, aby ho predstavili Pánovi, ako je napísané v Pánovom zákone: „Všetko mužského rodu, čo otvára lono matky, bude zasvätené Pánovi,“ a aby obetovali, ako káže Pánov zákon, pár hrdličiek alebo dva holúbky.

Komentár

Dnes v Cirkvi slávime spomienku Najsvätejšieho mena Ježiš. Slávenie tejto pamiatky siaha do 14. storočia, keď svätý Bernardín Sienský, františkánsky misionár, začal šíriť kult mena Ježiš. Urobil to tak, že ukázal tabuľku, na ktorej zobrazil Eucharistiu s lúčmi vychádzajúcimi z nej a s monogramom „IHS“, čo znamená *Iesus Hominum Salvator*, teda „Ježiš Spasiteľ ľudí“.

Dnešné evanjelium nám ukazuje, že podľa Mojžišovho zákona (Ex 13, 11-16) osem dní po narodení prvorodeného syna museli ísť rodičia do chrámu, aby ho obrezali. A po štyridsiaticich dňoch od narodenia sa vrátili do chrámu, aby ho predstavili Pánovi a aby sa matka očistila.

Je úžasné uvažovať o tom, ako sa v tomto evanjeliu zdá, že Ježiš, náš Vykupiteľ, je ten, kto je vykúpený. A ako sa Mária, ktorá je celá čistá, predstavuje v chráme, aby sa očistila. Toto evanjelium nám hovorí o pokore Boha a Panny Márie.

Toto je jedno z učení, ktoré môžeme vyvodíť z evanjelia: Ježiš a Mária robia to, čo chce Boh, ale nepotrebujú to, a predsa to robia s radosťou. Ako často sa nám zdá, že je ťažké plniť Božiu vôľu v našom živote. Ako často sa dokážeme vzbúriť tvárou v tvár ťažkostiam každodenného života, tvárou v tvár

nepredvídaným udalostiam každého dňa. Tak často hovorme Bohu nie. A dávame prednosť svojej vôli pred Božou vôľou. Ježiš a Mária nás učia, čo je skutočná pokora: plniť Božiu vôľu s radosťou. Svätý Josemaría povedal, že „*modlitba* je pokora človeka, ktorý uznáva svoju hlbokú úbohosť a veľkosť Boha, ku ktorému sa obracia a miluje ho tak, že všetko očakáva od neho a nič od seba samého“ (*Brázda*, bod 259). To nás učí Svätá rodina, že sa oplatí plniť Božiu vôľu, pretože to je cesta k nášmu šťastiu.

Evanjelium nám tiež ukazuje veľkú hodnotu obety v Božích očiach. Židovský historik Flavius Jozef napísal, ako len počas Paschy v roku 70 po Kr. kňazi v chráme obetovali na oltári 256 500 baránkov. Obete a obetné dary v Starom zákone neboli určené na záchranu, ale na vyučovanie (porov. Gal 3, 24). Prinášaním týchto obiet Bohu sa

každý človek z izraelského ľudu učil slobodne sa obetovať Bohu a tešiť sa z jeho vôle. To je pravý význam obety, dať sa k dispozícii Božím plánom. My kresťania máme nesmiernu radosť z toho, že aj my sa môžeme podieľať na Kristovej obete vo svätej Omši. Táto obeta je skutočne spásonosná.

Obeta (*sacrificium*) pochádza z latinského *sacrum facere*, t. j. „urobiť veci posvätnými“, alebo tiež ich uctiť či darovať. Jozef a Mária obetujú pár hrdličiek a dve holúbätká. Prinášajú Bohu obetu, uctievať ho, dávajú sa mu, lebo vedia, že spása pochádza od neho. Ako hovorí pápež František: „Spása je v Ježišovom mene. Musíme o tom svedčiť: On je jediný Spasiteľ“.

Ježiš je náš Spasiteľ, to je to, čo slávime na tento deň spomienky Najsvätejšieho mena Ježiš. To znamená, že vieme, že Boh na nás vždy s láskou hľadí. Je to vzájomný

pohľad. Keď sa pozeráme na Dieťa v betlehemskej maštali, práve v tej chvíli sa Boh s láskou pozerá na nás. Obráťme sa na Máriu, aby sme vedeli, ako si uctiť Ježišovo meno v každom okamihu nášho dňa.

Pablo Erdozain // Steverts -
Getty Images

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/santisimo-nombre-de-jesus/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/santisimo-nombre-de-jesus/)
(26.03.2025)